

[Sigsgaard.]

øvrigt er det sådan, at lånene til unge under uddannelse ikke er skattepligtige, men det bliver forbruget af dem i højere grad end tidligere, når vi nu får momsforhøjelse. Alt taget i betragtning tyder meget på, at den gruppe skal stilles endnu ringere, end tilfældet allerede er.

Man kan også spørge med hensyn til de lavtlønnede: hvor er egentlig deres kompensation henne, har regeringen også for dem tanker om at komme med et aktstykke til finansudvalget, der indebærer nogle forbedringer, eller skal de måske slet ikke have kompensation?

Der er altså en række grupper, som ikke får nogen kompensation eller får utilstrækkelig kompensation. Derimod har man valgt at kompensere alle med børn, og det er da givet, at mange, mange af dem i høj grad har brug for det, men jeg skal dog alligevel pege på, at det så vidt mig bekendt er alle med børn, der kompenseres. Det vil sige for nu at sætte sagen lidt på spidsen, at også de skattefri millionærers børn kompenseres, men de lavtlønnede kompenseres ikke, de unge under uddannelse får i bedste fald en ret ringe kompensation og har i det hele fået ringere vilkår her på det sidste. Jeg synes ikke, at det ser alt for godt ud.

Må jeg endelig til sidst sige, at så vidt jeg kan regne, så går forslaget om forhøjelsen af børnetilskuddene ud på en forhøjelse med 7,8 pct. Tallet står ikke i lovforslaget og heller ikke i bemærkningerne, men man kan jo regne sig til det så nogenlunde. Jeg ser ikke umiddelbart nogen forklaring på forholdet mellem forøgelsen af børnetilskuddet og forøgelsen af pensionerne, og jeg tror, at det vil være særdeles fornuftigt, at det 21 mands udvalg, der nu skal arbejde med tingene, prøver på at sammenholde grundlagene og gå dem meget nøje igennem, sådan at vi ved anden behandling kan få et ganske klart svar på, hvordan man er nået frem til disse 7,8 pct., og om det er tilstrækkeligt.

Hanne Reintoft: Jeg må sige, jeg blev faktisk meget nedtrykt, da jeg så de forslag, som socialministeren har fremsat om kompensation til de mennesker, der rammes hårdest af momsforhøjelsen. Jeg har mange gange her i vinter fremhævet, at med prisstigninger og inflation har vi bragt vore fol-

ke- og invalidepensionister i en situation, hvor mange faktisk lider direkte nød, og hvor man daglig modtager talrige klager og anmodninger om hjælp, fordi disse mennesker ingen udveje ser. Det blev i øvrigt også bekræftet fra konservativ side dengang.

Jeg har prøvet og prøvet at lægge budget for nogle af disse mennesker, men selv med husholdningsrådets billigste forsvarlige kostplan har det simpelt hen for en trænet socialrådgiver været umuligt, og man må lade disse mennesker gå i erkendelse af, at de faktisk ikke kan leve sundt og forsvarligt for det, samfundet overlader dem. Det gælder især, hvis de bor dyrt, har særlige udgifter og ikke har familie til at hjælpe sig.

Vi er også med hele vort pensionssystem betænkeligt i underkanten af de internationale satser, oven i købet til trods for at vi har en meget, meget gunstig befolkningsfordeling med kun omkring 14 pct. pensionister, medens andre lande har over 30 pct.

De beløb, der nu er foreslået som kompensation, 17 kr. for ægtepar og 11 kr. for enlige, er af en sådan størrelse, at når mosen rammer med flere procents fald i den disponible indkomst, så bliver det endnu sværere at klare sig, og man kan lige så godt se i øjnene, at man får yderligere nød. Vi får flere kostbare indlæggelser på plejehjem og hospital, vi får flere lægeudgifter og udgifter over omsorgsloven på grund af de psykiske og fysiske skader, det får til følge. Man kan lige så godt se det i øjnene, det er en meget ringe form for besparelse.

Da jeg kom til afsnittet om, at mennesker på pleje- eller alderdomshjem skulle have 3 kr. om måneden i forhøjelse, da blev jeg forundret endnu en gang, men da jeg så tilføjelsen om, at de mennesker, der endnu ikke er fyldt 60 år, antagelig fordi man har et større behov, når man er yngre, skulle have en ekstra krone — jeg ved ikke, om det er til 4 lakridsbånd, eller hvad ministeren har tænkt sig — så må jeg sige, at jeg synes efterhånden, vi nærmer os hånens politik, hånen over for dem, der ingenting har, og som sidder og nærmest må undvære alle de daglige glæder og fornøjelser.

Børnetilskudsforhøjelsen følger det samme mønster. Man giver til alle, lige meget om de trænger eller ej. Man giver til dem, der har mange penge — som bruger det til lomme penge — og man giver det til